

אחרי לעתים נדמה היה לי שהגעתי לשיא תשוקותי לחמימות. כשהייתי נפגשת איתה בביתה היתה יר צרת אווירה מיסטורית ורומנטית. היתה מנגנת מוזיקה רכה ומדליקה נרות בחי שיכה. חשתי שאני רוצה שהיא תמשיך לגעת בי יותר ויותר. בערב ששי אחד הרגשתי שאני מוכרחה לראות אותה. באי תליתיה וכשראיתי אותה בפתח נפלת עלי וחיבקתי אותה בלי שאוכל להתשלט על עצמי. היא ליטפה בעדינות את גופי

ניסו לשכנע אותי לחזור הביתה. תחילה לא רציתי אך לבסוף השתכנעתי ורינה ליוותה אותי הביתה. בבית התפתח ריב קולני בין אמי לרינה שממנו התברר לי שהיחסים בין רינה לרינה בניו היו ידועים לאמי. אמא דרשה מרינה להסתלק ואסרה עלי בצורה חמורה ביותר לפגוש את רינה. הורי ואחותי החלו לעקוב אחרי. כאשר הייתי יוצאת לאיזה מקום היה ברור לי שמישהו מהם הולך אחרי. החיים הפכו להיות בלתי נסבלים. נא-

אך הצלחתי לסיים את בחינות הבגרות. בהצלחה.

עת לא כמו קודם. אני בהכרה מלאה שאני לסבית. ניסיתי למצוא אשה ש-

יחסים עם גברים הגעילו אותי

סר עלי לפגוש חברות ללימודים. לא יכולתי ללמוד כשורה. הייתי אז בסוף שביעית וציפנו לי בחינות קשות. לא נתנו אמון בדברי שעה שטענתי שאני רוצה ללמוד עם חברה. כשמישהו מהמישפחה ראה אותי עם חברה ללימודים היה מתגרר בי ברמזים שקופים. בתגובה לכך נעדרתי מהבית ימים שלמים. כאשר הייתי חוזרת בערב היו הופים כים את לילותי לגיהנום בצעקות. הרגשתי שאינני יכולה יותר. החלטתי לברוח אחת מחברות הכירה לי צעיר בעל עבר פלילי. סיפרתי לו ולהברתי על תוכנית לברוח והם החליטו לעזור לי.

זוהי זה היה שמו. לקח אותי לביתו בנתניה. שם הכריח אותי לקיים איתו יחסים. לאחר מכן אמר לי שאינו רוצה שאלון אצלו. הוא תרץ זאת בפחד מהיותי קטנה. כתחליף הוא הציע לי להיראות לחבר שלו בעל מוגינת מקומי. הוא סיפר לי שלאחר כל מוגינת יש דירה ובדירה זו איכל ללון עם אשתו. השעה היתה כבר מאוחרת מאוד ולא נותרה לי ברירה. באורח פלא הגיע לחדר של דני בעליה המוגינת ומן קצר אחרי ששוחחנו עליו. נהג המוגינת. שמו היה דוד. לקח אותי לחוף הירוק ושם ניסה לקיים איתי יחסים. התנגדתי. שאלתי אותו מדוע איננו לוקח אותי לביתו כפי שהובטח לי. להפתעתי אמר לי שהוא מתגרר במוגיות בה היינו. שאין לו כלל לא בית. לא אשה ולא ילדים. שוב, מחוסר ברירה ישנתי איתו במוגית ובבוקר נפרדתי ממנו. חזרתי לתל-אביב ופניתי מייד למיפלאג הנוער. ידעתי כי מה שעבר עלי בלילה זה כבר לא ישיח. ניבהלתי. כשהגעתי למיפלאג. נתקבלתי עליידי שוטרת המטפלת בנוער. סיפרתי לה על כל מה שעבר עלי בלילה וגם לפני כן. השוטרת הזמינה למקום את רינה ואת אמי. רינה הגיעה ראשונה. היא נהגה בי בחוסר אהבה כמו תמיד. אמי ואחותי הגיעו מאוחר יותר. להפתעתי לא ביקשו כלל שחזור הביתה. אחרי ששמעו מן השוטרת על מה שקרה, הן עזבו את המקום והשאירו אותי בחברת רינה והשוטרת. התחנתי לפני השוטרת שתעזוב לי לעזוב את הבית.

בכל. גם המישפחה האומנת נתנה לי יחס מצויין. הם השתדלו לעזור לי בכל. עד למישפחה הועברתי לטיפולה של קצינת-מבחן ונאסר עלי להיפגש עם רינה. כל השבוע הייתי בפחדים נוראיים. אבי יכול היה להרוג אותי. הייתי בטוחה שהוא יממש את איומיו. לדיון בבית-המישפט לנוער הגעתי מלווה על-ידי אבי המישפחה האומנת שלא עזב אותי כל אותו שבוע. להפתעתי המדתינו לי במקום אמי ואחותי. כשראו אותי חיבקו אותי שתייהן ופרצו בבכי. לא יכולתי להתאפק ובכיתי יחד עימן. הדיון נפתח בפני שופט-נוער. לאחר דיון ממושך נדחתה הישיבה לחדש נוסף.

אין לתאר את הסבל שעבר עלי. אותו חודש, היות והוזהרתי על פי צו השופט הביתה עד אשר יחליט אם להוענות לי בקשתה של קצינת-המבחן. נערך דיון שני שגם כן לא סיכם את הפרשה, ואו נקבע דיון נוסף לחודשיים אחר-כך.

להפתעתי למרות שיחס השופט אלי לא היה אוהד במיוחד בשיבותי. הוא החליט שאני צודקת, ונתן צו להוציא אותי מהבית. מששמע זאת אבי, השתולל בבית המישפט. הוא ורק כיסאות וחזר בצעקות על איומו לרצוח אותי.

אותו יום חזרתי הביתה כדי לארוו את חפצי האישיים. המתנתי בכליון עיניים להוצאת צרה-השופט לפועל בידי קצינת-המבחן. אך היא יצאה לחופשה. למחרת לא איפשרו לי הורי ללכת לבית-הספר. הם איימו לסגור אותי בבית. הם פשוט פחדו שלא אחזור הביתה כשאצא.

הצלחתי להימלט ופניתי חזרה למיפלאג הנוער. השוטרת שטיפלה בי בהתחלה שמעה אותי ולאחר שקיבלה אישור ממשרד-סעד שאכן ניתן בבית-המשפט לנוער צו להוצאתי מהבית. שלחה אותי שוב למשיפה האומנת שהייתי אצלה קודם לכן. התקבלתי בחמימות. שהייתי אצלם כחודשיים וסיימתי את השביעית. נודע לי שהורי הגישו עירעור, אשר בו עמדו לי גולל את פרשת יחסי עם רינה בפני בית-המישפט המחוזי.

למרות שהקשר שלי עם רינה נור תק מאז צו בית-המישפט, לא חפצתי לשעות לה צרות ועוגמת נפש. הורי איימו שיגרמו לכך שיאשימו את רינה

שיר שכתבה נורה: רציתי

רציתי את כל הדברים כולם רציתי מילים לא תוכל לאמרם רציתי ימים ללא שנת לעולם רציתי לחוש ידך כך סתם רציתי למהוץ מבטך, חסם רציתי, לשמוע מילותיך שם שם בין מידבר וחולות סוערים שם בין ימים זלילות בחרים שם בין זריחות ושקיעות עולמים שם בין שמים זועים כוכבים מרחבים ושדות נעים ונמים שם עמך לחינוך, לא בוד לנשום את ארץ הגבנות לעד להלך בצויו השבילים יד ביד להרכין ראש אל ראש ולהרגיש בלטה שם גלים סוערים עדיעד מתרוממים, מתרפסים, מתנשמים בלי חת גועשים רועשים וכבים לעד חיש קמים לתחיה וגולשים שוב לתת ועולים לוחשים מנבאים לי בוד להרגיש לחלום לתמוה עד... עד... עד ידך אחוש בידי ואלחש כך אליך בדמי הן כך אותך אני רציתי ואתה הרצית כך בי?

תחליף את אהבתי לרינה אך ללא הצלחה. מדי פעם יש לי התקפות של רצון לי הפסיק להיות לסבית. או אני נענית להצי עות על בחורים ונפגשת איתם. אם אני מגיעה איתם למיטה אני שונאת את עצי מי אחר-כך. אינני יודעת למה. אולי בגלל שהגברים הם חסרי כל רגש. או בגלל שלי אין כל רגש כלפיהם. אך לא פעם אני

השתתפתי באורגיות כוקמה בדת

חוששת שזה פשוט מאוד בגלל שאני מרי גישה שזאת בגידה ברינה. שנה עברה מאז נפגשתי בפעם האחרונה עם גבר ואינני זקוקה לכך כלל. כשאני שוכבת עם גבר אני מרגישה שזאה עצי מית. כעס ורצון לברוח באמצע המעשה. לפעמים אפילו פחד. יש לי רתיעה מי יחסים איתם. כשאני פוגשת בחורה זה יכול להיות בכל מקום. בעבודה ברחוב או באוטובוס. נוצר בינינו איזה מתח. אני חשה כלפיה משיכה אך אני גם נרתעת. אני פחדת. יש בי הרצון להתקרב אליה אך אינני יודעת כיצד היא תגיב. הייתי רוצה לדעת להכיר על פניה אם גם היא כמוני.

אבל אני חוששת לשאול בפירוש. הי פחד מהסרוב ומהכעס אם היא לא. הוא גדול ביותר.

אני חשה בדידות תמידית. אינני מכירה אף בחור במצבי, לכן אני סובלת מאוד. אני חשה את עצמי לבדי בכל העולם. אינני יודעת כיצד ליצור מגע חדש ביני לבין בחורה אחרת.

יש לי חברות שיודעות את מצבי אך כשאני נמצאת איתן אני נזהרת שבעתיים מהחשש שהן עשויות לראות בדבר טבעי כמו נגיעה בכתף או לחיצת יד צעד מיני. ולמרות הכל, יש בי רצון חזק להיות אס. אני רוצה לאהוב בגלל שאני לא נאהבתי. אני הייתי רוצה להעניק לילדי את כל מה שאני לא זכיתי לקבל. הרבה הרבה חום גאהבה.

אך בינתיים אני בודדה. מכרי כולם מי סביבי דתית; אינני יודעת כיצד אוכל להיכיר נערות מסוגי על מנת לצאת מהבדידות בה אני נמצאת. הבדידות שמשגעת אותי.

בפיתוי קטנה ועליידי כך היא תסולק מעבודתה. זה היה הדבר האחרון שרציתי. שלאשה היחידה שהצלחתי לתת לי מעט חום ואהבה יגרמו צרות ועוד בי-אשמת.

החלטתי למרות הקושי הנפשי העצום לאחר שהצלחתי במאמץ רב לצאת מבית הורי השנוא, לחזור אלינו. בשבילי זה היה קורבן עצום. אך עשיתי את זה בלי לפקפק. אם זה היה המחיר שהם רצו שישלם בשביל שיעזבו שמונתה את רינה, הייתי מוכנה גם לזה. היה לי ברור שלא אוכל לראות אותה בגלל צו בית-המישפט לנוער.

כשמלאו לי 18 וצו בית-המישפט כבר לא חייב אותי, ניסיתי להתקשר עם רינה שוב. טלפנתי לביתה אך היא ביקשה ממני לסור למשרדה אם ברצוני לראות אותה. התעניינתי ואז נודע לי שאסרו עליה מטעם העבודה לפגוש אותי. הבנתי בצער שאיננה רוצה שניפגש עוד.

שנתיים עברו מאז ראיתי את רינה לי-אחרונה. זה היה בבית-הקפה קטן ברחוב בנייהודה. עד היום זכורה לי היטב פגישה זו. היה זה ביום שבו ניתן צו בית-המישפט. הפגישה היתה צריכה להיות פגישת הפרדיה שלנו. היא אמרה לי או שלא תוכל לפגוש אותי יותר. רציתי בטובתה וויתרתי על הרעיון.

אך עד היום אני מתגעגעת אליה. לא פעם אני עוברת ליד ביתה, שהוא לא רחוק מבית הורי ואז נדמה לי שאני רואה אותה. אני ממחרת לקראתה אך מתברר לי שזאת אשה אחרת. בבית כלל לא השתפר המצב. להיפך, מיום ליום אבי אלים יותר. אינני יודעת

ושאלה אם ידעתי מומן שיש לי נטיות לסביות. חשתי עצמי נבוכה מאוד כשאמרה את המילה הזו. אך היא ליטפה אותי ואמרה שאין זה נורא כל עוד אני שלמה עם עצמי. מי בקשר לכך וכל עוד אינני עושה זאת עם נערות אחרות. תחילה נרתעתי מן הי מחשבה המפורשת שאני לסבית, אחר התחלתי להיזכר כיצד בגיל 12-13 שיי חקתי ערומה עם ילדה בת גילי וכמה נהניתי מכן. זכרתי כיצד מיששנו תמיד אחותי ואני אחת את גוף השנייה. אז גם הבנתי לפתע מדוע נמשכתי תמיד לנשים בוגרות ממני ולא מצאתי שום קשר ל-חברה בה הייתי. יצאתי מביתה באותו לילה ברגשות מעורבים. מצד אחד השלמתי עם כך. עם זאת התעורר בי הרצון להוכיח את ההיפך.

בשכנותי גרה נערה שהכירה לי בי עבר צעירים שונים. דרכה הכרתי עשיתי את הגבר הראשון בחיי. זה היה צעיר בן 25. התמסרתי לו מייד בלי לחשוב בכלל. רציתי שזה יבוא מהר על מנת להוכיח לעצמי שאינני לסבית. לא נהניתי מהיחסים איתו. להיפך. זה הגעיל אותי ושונאתי את מגעו. המשכתי לקיים יחסים עם גברים שונים כדי להוכיח לעצמי ש אני כמו כל אשה.

התחלתי לצאת עם מבוגרים. לא עבר זמן רב והשתתפתי באורגיה ראשונה. הייתי רק בת 16 אז. יותר משנהנתי מכל ההשתוללות המינית שלי. נהניתי לפי גוע בדת. להרגיש את עצמי משוחררת מעברי הדתי וממשפחתי המאמינה. אני יודעת היטב כמה אינני מאמינה. הייתי תלמידה טובה בשעורידית. ההרגשה לי-השתחרר מכל זה היתה נפלאה. אך בין זה לבין ההנאה מהמין הקבוצתי או מהמין הגברי לא היה כלום.

בבית החלו מציקים לי על שאני מאחרת לישון. החלו לשמוע על צעדי. רציתי לקום ולברוח. אינני יודעת כיצד הצלחתי להמשיך בלימודים. רינה הרגישה שאני מנסה לברוח מהיותי לסבית. היא החלה מתרחקת ממני. וזה הציק לי מאוד. ערב אחד ביליתי אצלה עד שעה מאוחרת. כשחזרתי התברר לי שאמי ברהה היכן אני נמצאת. היא החלה לחוש שמששה איננו כשורה. כשחזרתי הביתה התגלגל עלי כולם ודרשו ממני שלא אוסיף לראות

אני נזהרת שלא לגעת בחברותי

היא הסבירה לי שיהיה עליה לפנות לי בית-המישפט לנוער. היות ורק על פי צו של שופט ניתן להוציא אותי מהבית על אף התנגדות הורי. המישפט נקבע שבוע לאחר מכן ובינתיים סודרתי בבית מישיפה אומנת.

משך אותו שבוע נהגו הורי לבוא לבית הספר שבו המשכתי ללמוד ולהטריד אותי. הם רצו להחזיר אותי בכוח הביתה. אבי איים לרצוח אותי אם לא אחזור.

העידוד היחידי שהיה לי באותה תקופה בא ממחנך הכיתה ויתר המורים שעזרו לי

את רינה. כשסרבתי היכה אותי אבי וורק אותי מהבית. לא היה לי ספק לאן פני מועדות. אחרי חצות דפקתי על דלתה של רינה. היא קיבלה אותי בצורה נפלאה. היא חיבקה אותי בחום ואמרה שכל בת נאלצת פעם לעזוב את הבית.

שנתי איתה אותו לילה. הייתי בי ביתה למחרת כשרינה צילצלה וביקש שה ממני לבוא למשרדה בתל-אביב. כשהגעתי מצאתי שם את אחותי ושתייהן